

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 1Sak/22/2022
Identifikačné číslo spisu: 5020200024
Dátum vydania rozhodnutia: 31. januára 2024
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:5020200024.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD., LL.M. (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Mariána Fečíka a JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M, v právnej veci žalobcu: W. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: X E. L. A. E. E., F., N., L. E. C., štátny príslušník Sýrskej arabskej republiky, prechodne bytom E. F. XXXX/XE., XXX XX A., právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Michal Krnáč, s.r.o., so sídlom Vojtecha Tvrdeho 793/21, 010 01 Žilina, IČO: 52 791 777 proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, so sídlom Sládkovičova 25, 974 05 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB2-176-001/2019-SK zo dňa 31. októbra 2019, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 30S/15/2020 - 146 zo dňa 23. júna 2022, takto

r o z h o d o l :

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.
- II. Žalobcovi nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

O d ô v o d n e n i e

I.
Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Žilina (ďalej ako „prvostupňový správny orgán“) rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB7-3782-005/2019-PP zo dňa 05.08.2019 (ďalej ako „prvostupňové rozhodnutie“) zrušilo žalobcovi prechodný pobyt na účel podnikania podľa § 22 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej ako „zákon o pobyte cudzincov“) z dôvodu, že žalobca sa nezdržoval na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného pobytu v kalendárnom roku 2018. Súčasne bola žalobcovi podľa § 111 ods. 1 písm. p) zákona o pobyte cudzincov uložená povinnosť vycestovať z územia Slovenskej republiky do 30 dní odo dňa vykonateľnosti prvostupňového rozhodnutia, ak nie je oprávnený sa zdržiavať na území Slovenskej republiky z iného dôvodu.

2. Prvostupňový správny orgán mal za preukázané, že žalobca sa nezdržiaval na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku 2018, pričom poukázal na priechodové pečiatky, ktorými je označený žalobcov cestovný doklad č. W.XXXXXXXXXX (ďalej ako „cestovný doklad“). Cestovný doklad je pritom označený priechodovými pečiatkami nasledovne: (i) vstupnou priechodovou pečiatkou zo dňa 11.01.2018 z leteckého hraničného priechodu Larnaka, Cyprus a následne výstupnou priechodovou pečiatkou zo dňa 14.01.2018 z leteckého hraničného priechodu Larnaka, Cyprus, (ii) vstupnou priechodovou pečiatkou zo dňa 15.03.2018 z leteckého hraničného priechodu Larnaka, Cyprus a následne výstupnou priechodovou pečiatkou zo dňa 18.03.2018 z leteckého hraničného priechodu Larnaka, Cyprus, (iii) vstupnou priechodovou pečiatkou zo dňa 22.05.2018 z leteckého hraničného priechodu Wien - Schwechat, Rakúska republika a následne výstupnou priechodovou pečiatkou zo dňa 25.05.2018 z leteckého hraničného priechodu Wien - Schwechat, Rakúska republika (iv) vstupnou priechodovou pečiatkou zo dňa 05.07.2018 z leteckého hraničného priechodu Praha - Ruzyně, Česká republika a následne výstupnou priechodovou pečiatkou zo dňa 06.07.2018 z leteckého hraničného priechodu Praha - Ruzyně, Česká republika, (v) vstupnou priechodovou pečiatkou zo dňa 06.07.2018 z leteckého hraničného priechodu Larnaka, Cyprus a následne výstupnou priechodovou pečiatkou zo dňa 08.07.2018 z leteckého hraničného priechodu Larnaka, Cyprus a (vi) vstupnou priechodovou pečiatkou zo dňa 11.01.2019 z leteckého hraničného priechodu Larnaka, Cyprus a následne výstupnou priechodovou pečiatkou zo dňa 13.01.2019 z leteckého hraničného priechodu Larnaka, Cyprus.

3. Prvostupňový správny orgán preto vzhľadom na tieto zistenia rozhodol tak, že žalobcovi prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel podnikania podľa § 22 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov ruší z dôvodu, že sa nezdržiaval na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku 2018. Pri svojom rozhodovaní pritom vzal do úvahy aj ustanovenie § 36 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, a tiež čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“) a dospel k záveru, že dôsledky zrušenia prechodného pobytu nebudú mať na súkromný a rodinný život žalobcu taký dosah, ktorý by bol neprimeraný dôvodu zrušenia prechodného pobytu.

4. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom žalovaný rozhodnutím PPZ-HCP-BB2-176-001/2019-SK zo dňa 31. októbra 2019 (ďalej ako „rozhodnutie žalovaného“) rozhodol tak, že odvolanie v plnom rozsahu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

II.

Konanie na krajskom súde

5. Žalobca podal na krajský súd (ďalej len „správny súd“) voči rozhodnutiu žalovaného a prvostupňovému rozhodnutiu správnu žalobu súčasťou ktorej bol aj návrh na priznanie odkladného účinku. Správny súd uznesením sp. zn. 30S/15/2020 zo dňa 01. októbra 2020 návrh žalobcu na priznanie odkladného účinku zamietol. Správny súd následne rozsudkom sp. zn. 30S/15/2022 zo dňa 23. júna 2022 (ďalej ako „napadnutý rozsudok“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej ako „SSP“) žalobu ako nedôvodnú zamietol.

6. Správny súd primárne vyhodnocoval námietky, ktorými žalobca namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia žalovaného a prvostupňového rozhodnutia. Správny súd posudzoval zákonnosť postupov a rozhodnutí správnych orgánov. V napadnutom rozhodnutí správny súd s poukazom na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dospel k záveru, že obe napadnuté rozhodnutia správnych orgánov spĺňajú atribúty náležitého odôvodnenia. Správny súd ďalej konštatuje, že prvostupňový správny orgán zrozumiteľne opísal zistený skutkový stav ako aj dôkazy, z ktorých pri rozhodnutí vychádzal, pričom podstatný dôkaz - priechodové pečiatky v cestovnom doklade žalobcu, ktorý sa stal hlavným podkladom pre rozhodnutie, aj náležite vyhodnotil. Uviedol tiež právne posúdenie veci t. j. ktorými ustanoveniami sa riadil a ako zistený skutkový stav právne posúdil. Správny súd ďalej konštatoval, že uvedené platí aj pre rozhodnutie žalovaného, ktorý prvostupňové rozhodnutie preskúmal a reagoval aj na odvolacie námietky. Správny súd má za to, že rozhodnutie žalovaného a prvostupňové rozhodnutie atribúty náležitého, a teda zrozumiteľného a aj dostatočného odôvodnenia spĺňajú.

7. Vo vzťahu k námietke žalobcu o nedostatku právomoci správnych orgánov správny súd konštatuje, že táto je v žalobe formulovaná nejednoznačne. Tiež uvádza, že právomoc správneho orgánu nebolo nutné v prvostupňovom rozhodnutí osobitne odôvodňovať, keďže v rámci administratívneho konania namietaná nebola. Rozhodnutie žalovaného pokladá správny súd vo vzťahu k tejto námietke za riadne odôvodnené a preskúmateľné, pričom ju vyhodnotil ako námietku nedostatočne zisteného skutkového stavu.

8. Správny súd ďalej poukazuje na novelu zákona o pobyte cudzincov s účinnosťou odo dňa 01.05.2018, ktorou bolo zavedené ustanovenie § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov. Podľa § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov sa od štátnych príslušníkov tretej krajiny vyžaduje zdržiavať sa na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku. Správny súd pritom poukazuje na to, že prechodné ustanovenia k uvedenej novele sa týkali len už začatých administratívnych konaní, trvalého pobytu udeleného na neobmedzený čas a tolerovaného pobytu v zmysle zákona o pobyte cudzincov. Vzhľadom na absenciu prechodných ustanovení k postupu pri už udelených povoleniach na prechodný pobyt správny súd vyvodzuje, že povinnosť podľa § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov sa vzťahuje aj na osoby s už udeleným prechodným pobytom, teda aj na žalobcu, a to s účinnosťou od 01.05.2018. Správny súd preto považuje za správnu úvahu žalovaného, že v administratívnom konaní nebolo potrebné sa zaoberať obdobím pred účinnosťou tejto novely, resp. toto obdobie po skutkovej či právnej stránke vyhodnocovať.

9. Správny súd nezistil, že by správne orgány nenaplnili tzv. zásadu legitímneho očakávania a v obdobných veciach nerozhodovali rovnako, ako tvrdil žalobca. V tejto súvislosti poukazuje na to, že žalobca ani len netvrdil a za týmto účelom nenavrhol žiadne dôkazy, ktorými by preukázal, že sa v rozhodnom období zdržiaval na území Slovenskej republiky.

10. Správne orgány podľa správneho súdu svoje rozhodnutia v merite založili na porušení § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov a na nepreukázaní podmienky uvedenej v tomto ustanovení. Práve nesplnenie tejto podmienky malo za následok zrušenie prechodného pobytu žalobcu.

11. Kľúčovou spornou námietkou žalobcu v celom konaní bolo, že vstupné a výstupné pečiatky v cestovnom doklade žalobcu sami osebe nepostačujú na preukázanie, či sa cudzinec na SR (resp. EÚ) nachádzal, a teda či splnil podmienku stanovenú v § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov. Vzhľadom na to, že žalobca žiadne dôkazy vykonať nenavrhol, správne orgány vychádzali správne z jediného podkladu - cestovného dokladu žalobcu. Cestovný doklad je pritom podľa správneho súdu podstatným dôkazným prostriedkom a nevyhnutným podkladom rozhodnutia. Správny súd preto konštatoval, že skutočný stav veci bol zistený dostatočne a správne orgány dospeli k správne skutkovému záveru.

12. Správny súd nezistil ani rozpor rozhodnutia žalovaného s Ústavou SR či Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ďalej dodáva, že v konaní neboli zistené skutočnosti, ktoré by odôvodňovali aplikáciu výnimky podľa § 36 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov.

13. Záverom správny súd uvádza, že nemohol prihliadať na tie námietky, ktoré neboli uplatnené vo včas podanej žalobe, ale až po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na jej podanie, teda vo vyjadrení žalobcu k vyjadreniu žalovaného a jeho ďalšom podaní.

14. Námietky žalobcu preto správny súd vyhodnotil v celom rozsahu ako neopodstatnené a žalobu zamietol.

15. O trovách konania vo vzťahu k žalobcovi súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP tak, že ako neúspešnému účastníkovi mu náhradu trov konania nepriznal. Žalovanému taktiež podľa § 168 SSP náhradu trov konania nepriznal.

III.

Konanie na kasačnom súde

16. Proti napadnutému rozsudku podal sťažovateľ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, v ktorej navrhol, aby kasačný súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že zrušuje rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie a vec vrátil na ďalšie konanie prvostupňovému správneému orgánu. Kasačnú sťažnosť odôvodnil tým, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP a že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkom konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP).

17. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší správny súd SR“) konajúci ako kasačný súd (ďalej aj „kasačný súd“) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných bodov [§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c), ods. 2 SSP], pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu SR www.nssud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa je nedôvodná.

18. Kasačný súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku správneho súdu preskúmal tento napadnutý rozsudok, pričom skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a konanie, ktoré mu predchádzalo, a to najmä z pohľadu, či sa správny súd vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v podanej žalobe.

19. Dôvody kasačnej sťažnosti sťažovateľ v podstate totožne ako v podanej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného v zásade odôvodňuje tým, že (i) správny súd vychádzal pri svojom rozhodnutí tak ako správne orgány z dôkazov, ktorými boli vstupné a výstupné pečiatky v pase sťažovateľa, pričom neprihliadol na námietku sťažovateľa o tom, že na hraničných priechodoch v rámci Schengenu nie sú zo strany príslušných pracovníkov tieto pečiatky vždy udeľované, ďalej tým, že (ii) podľa názoru sťažovateľa správny súd sa nesprávne vysporiadal s prechodnými ustanoveniami vo vzťahu k uplatňovaniu podmienky podľa § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov, resp. ich neexistenciu.

20. Správny súd rovnako ako žalovaný, resp. prvostupňový správny orgán vychádzali iba z dôkazov, ktoré sú založené v administratívnom spise. Z týchto dôkazov je nepochybný záver, že sťažovateľ podmienku uvedenú v § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov od 01.05.2018 do 31.12.2018 nespĺnil. Sťažovateľ síce tvrdí, že príslušní pracovníci na hraničných priechodoch v rámci Schengenu vstupné či výstupné pečiatky nie vždy do pasu cestujúcich udeľujú. Tým chcel sťažovateľ pravdepodobne povedať, že sa tu zdržiaval v období od 01.05.2018 do 31.12.2012 viac ako polovicu tohto obdobia. K tomu však sťažovateľ nepredložil a ani nenavrhol vykonať žiadne iné dôkazy. Mohol napr. predložiť letenky do a z Schengenu, potvrdenie o ubytovaní, bankové výpisy o používaní kreditnej alebo debetnej karty na území Slovenskej republiky, alebo navrhnúť svedkov na preukázanie jeho tvrdení.

21. Z administratívneho spisu má kasačný súd za preukázané, že prvostupňový správny orgán oznámil sťažovateľovi, že voči nemu začína konanie vo veci zrušenia prechodného pobytu na území Slovenskej republiky, ktorý mu bol udelený na účely podnikania. Sťažovateľ mal pritom právo vyjadriť sa pred vydaním prvostupňového rozhodnutia k skutočnostiam, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie v danej veci. Sťažovateľ požiadal o predĺženie lehoty na vyjadrenie. Napriek tomu, že jeho žiadosti bolo vyhovené, sťažovateľ sa nevyjadril.

22. Kasačný súd na tomto mieste podotýka, že práve sťažovateľ, tak ako aj sám uvádza v kasačnej sťažnosti, sa mal zaoberať prípadnými negatívnymi dopadmi zrušenia jeho prechodného pobytu na jeho život, práva a oprávnené záujmy. Sťažovateľ však v tomto smere zostal pasívny, a to napriek tomu, že mal 4 mesiace na splnenie podmienky zdržiavať sa na území Slovenskej republiky (pozn.

kasačného súdu od 01.05.2018 do 31.12.2018 je to 8 mesiacov, a teda 4 mesiace sú polovica požadovaného času, ktorý mal sťažovateľ stráviť na území Slovenskej republiky, čo znamená, že mal 4 mesiace na to, aby si svoj osobný život zariadil a podmienku stanovenú v § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov splnil). Kasačný súd sa preto stotožňuje so záverom správneho súdu, ktorý opakovane zdôrazňuje, že žalobca neprodukoval žiadne tvrdenia ani nepredložil spoľahlivé dôkazy v tom smere, že by sa na území Slovenskej republiky v rozhodnom období zdržiaval aj v inom ako zistenom období, prípadne sa zdržiaval v inom členskom štáte Únie.

23. Kasačný súd dodáva, že hoci bolo právom sťažovateľa a v jeho záujme, on sám žiadne dôkazy na relevantné spochybnenie správnosti vyznačenia jeho vstupu a výstupu do schengenského priestoru v roku 2018 neprodukoval, pričom je veľmi pravdepodobné, že by takýmto disponoval, kedy sa na území EÚ v rozhodnom období nachádzal. Kasačný súd ďalej dodáva, že na uvedenom nič nemení ani čestné prehlásenie sťažovateľa zo dňa 06.08.2019, v ktorom prehlasuje, že pri prechode cez hraničné priechody pri vstupe do krajín Európskej únie, t.j. aj do Slovenskej republiky nie sú vždy pracovníkmi príslušných radov udeľované vstupné či výstupné pečiatky do cestovných dokladov (pasov), a že si nie je vedomý porušenia príslušných platných právnych predpisov súvisiacich s udeleným prechodným pobytom na území Slovenskej republiky.

24. Správny súd v napadnutom rozsudku reaguje na námietku žalobcu, v zmysle ktorej vstupné a výstupné pečiatky v cestovnom pase sami o sebe nepostačujú na preukázanie, či sa cudzinec na území SR (resp. EÚ) nachádzal, a teda či splnil podmienku stanovenú v § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov. Správny súd v tomto smere v tomto kontexte dáva žalobcovi do pozornosti že na jeho situáciu sa vzťahuje článok 11 kódexu, ktorý jednoznačne stanovuje povinnosť príslušníkov pohraničnej stráže označovať cestovné doklady štátnych príslušníkov tretích krajín pri prekračovaní hraníc schengenského priestoru. Bolo preto na mieste zo strany správnych orgánov predpokladať, že cestovný doklad žalobcu bude obsahovať údaje o vstupe a výstupe žalobcu do a zo schengenského priestoru. Tvrdenie sťažovateľa, že správny súd námietky žalobcu súvisiace s uplatňovaním príslušných článkov kódexu na jeho prípad uznal preto nie je presné. V súvislosti s touto námietkou tiež správny súd konštatuje, že cestovný doklad vzhľadom na povinnosť jeho predkladania pri vstupe a výstupe zo schengenského priestoru je podstatným dôkazným prostriedkom a vzhľadom na to, že žalobca neprodukoval žiadne tvrdenia ani nepredložil žiadne spoľahlivé dôkazy, je podstatným dôkazným prostriedkom a nevyhnutným podkladom rozhodnutia.

25. K druhej námietke, že podľa názoru sťažovateľa sa správny súd nesprávne vysporiadal s prechodnými ustanoveniami vo vzťahu k uplatňovaniu podmienky podľa § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov, resp. ich neexistenciou ohľadom kasačný súd uvádza nasledovné.

26. Podmienka podľa § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov zdržiavať sa na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku je účinná od 01.05.2018. Od jej účinnosti platí pre všetky osoby s udelených prechodným pobytom. Preto sa táto podmienka vzťahovala v rozhodnom období aj na sťažovateľa. Platí pritom základná ústavná zásada ignorantia juris non excusat, tzn. že neznalosť zákona neospravedľuje. Sťažovateľ, ktorý má udelený prechodný pobyt je povinný sledovať podmienky trvania tohto pobytu a ich prípadné zmeny a týmto zmenám sa prispôbiť alebo prechodný pobyt ukončiť. Zároveň si musí byť vedomý toho, že ak stanovené podmienky prechodného pobytu prestane spĺňať, môže dôjsť k zrušeniu jeho prechodného pobytu.

27. V období od 01.05.2018 do 31.12.2018 sa sťažovateľ v Schengenskom priestore preukázateľne nachádzal 8 dní, a to odo dňa 22.05.2018 do dňa 25.05.2018, odo dňa 05.07.2018 do dňa 06.07.2018 a odo dňa 06.07.2018 do dňa 08.07.2018.

28. Žalovaný ako aj správny súd na základe dôkazov založených v administratívnom spise preto správne právne posúdili túto skutočnosť tak, že sťažovateľ podmienku uvedenú v § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov nesplnil, a preto mu bol prechodný pobyt zrušený.

29. Prechodné ustanovenia k zmenám zákona o pobyte cudzincov účinným od 01.05.2018 neobsahujú žiadne ustanovenie podľa ktorého by sa situácia sťažovateľa mala posudzovať priaznivejšie. Kasačný súd uvádza, že nevidí žiaden ústavný a zákonný dôvod, ani iný dôvod vyplývajúci z ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu podľa ktorého by práve situácia sťažovateľa mala byť posudzovaná miernejšie, resp. priaznivejšie. Kasačný súd opäť poukazuje na to, že sťažovateľ mal dostatok času na to, aby podmienku podľa § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov splnil.

30. Navyše správny súd ako aj správne orgány vo veci sťažovateľa posudzovali dopad rozhodnutia správnych orgánov o zrušení prechodného pobytu na súkromný a rodinný život sťažovateľa a vzali do úvahy čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Rozhodnutie správnych orgánov nemalo a ani nemohlo mať negatívny dopad na právo sťažovateľa na rodinný a súkromný život.

31. Kasačný súd sa plne stotožňuje s právnym názorom správneho súdu, že zákonné podmienky pre zrušenie prechodného pobytu a následný postup správnych orgánov sú stanovené jednoznačne bez možnosti iného výkladu s tým, že správne orgány nezistili okolnosti pre postup podľa § 36 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, keď sa k zrušeniu prechodného pobytu nepristúpi, ak by dôsledky zrušenia prechodného pobytu boli neprimerané z dôvodu zrušenia prechodného pobytu najmä s ohľadom na súkromný a rodinný život štátneho príslušníka tretej krajiny. Správne orgány, ako aj správny súd sa zaoberali aj týmto hľadiskom, avšak relevantné skutočnosti odôvodňujúce aplikáciu tejto výnimky nezistili a sťažovateľ ich v administratívnom konaní netvrdil a ani nepreukazoval.

32. Záverom kasačný súd dodáva, že sťažovateľ neuvádzal ani len obdobie v ktorom sa mal na území Slovenskej republiky zdržiavať, prípadne kde sa mal zdržiavať. Sťažovateľ dokonca ani len netvrdil, že podmienku prechodného pobytu splnil, neprodukoval žiadne dôkazy.

33. Kasačný súd mal za preukázaný (nesporný) skutkový stav tak, ako ho zistil a konštatoval správny súd v napadnutom rozsudku, preto sa stotožnil s dôvodmi rozsudku krajského súdu. Podľa názoru kasačného súdu správne orgány na základe informácií, ktoré mali k dispozícii a na ich podklade správne posúdili otázku splnenia podmienky prechodného pobytu u sťažovateľa. Kasačný súd preto nemohol inak, ako súhlasiť s právnymi závermi správneho súdu, ktorý po preskúmaní veci zamietol správnu žalobu sťažovateľa. Správny súd sa náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými bodmi sťažovateľa.

34. Kasačný súd má za to, že žalovaný ale aj prvostupňový správny orgán spoľahlivo zistili skutkový stav veci, pričom svoj záver v rozhodnutí dostatočne odôvodnili, tak že bolo zrejmé, aké skutočnosti boli podkladom pre ich rozhodnutie, akými úvahami sa riadili pri hodnotení dôkazov, ako použili svoje úvahy pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodovali, pričom sťažovateľ v jeho prospech nenavrhol žiadane dôkazy, s ktorými by sa mali správne orgány vysporiadať. Kasačný súd nezistil odklon od ustálenej rozhodovacej praxe ani, že by nesprávnym procesným postupom bolo sťažovateľovi znemožnené, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

35. So zreteľom na všetky uvedené skutočnosti kasačný súd vyhodnotil podané námietky ako nedôvodné.

36. Kasačný súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a pre stručnosť naň odkazuje v plnom rozsahu.

37. S prihliadnutím na ustanovenie § 461 S.s.p. dospel kasačný súd k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa kasačný súd stotožňuje v celom rozsahu.

38. Najvyšší správny súd SR po preskúmaní spisového materiálu správneho súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis sťažovateľa dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľa týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia veci správnym súdom neboli dôvodné a nespochybnili vecnú správnosť napadnutého rozsudku správneho súdu. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

39. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a rovnako aj žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal v súlade s § 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 SSP.

40. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd jednomyselne.

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.